

opusdei.org

Bježeći od rata susresti Boga: priča o Jeromeu

Jeromu nije bilo lako u životu. O sebi kaže: “Rođen sam u Kongu i još od djetinjstva kroz život me prati bol.” Ovo je priča o njemu.

11.03.2019.

Djetinjstvo sam proveo u Kilwi, malom gradu u Demokratskoj Republici Kongo, okružen ljubavlju roditelja i trojice braće. Moji roditelji, oboje katolici, dali su me krstiti još

dok sam bio beba. Moja majka, članica Marijine legije, pobrinula se da od najranijeg djetinjstva dobijem poduku iz vjeronauka.

Ona me naučila prvoj molitvi, koja mi se zauvijek urezala u sjećanje. To jedna od sretnijih uspomena iz tih dana, moja prva poduka, gdje sam uz pjevanje, igru i nastavu naučio čitati i pisati.

Tuzi nije jako dugo trebalo kako bi ostavila svoj trag na te sretne godine. Bilo mi je osam godina. Moja majka je odlučila sačuvati trudnoću iako su liječnici procijenili kako je rizična.

Justine se rodila, prelijepa djevojčica. Ali su komplikacije kod poroda carskim rezom odvele moju majku u nebo. Godine 1997., dvije godine poslije njene smrti, moj otac je ubijen. Mi djeca smo napustili Kilwu i preselili kamionom u Lubumbashi, što nam je omogućio Msgr. Tafunga, tadašnji biskup Kilwa-Kasenga.

U Lubumbashi smo moj mladi brat Arsene i ja proveli neko vrijeme u *Cite de Jeunes*, salezijanskom centru za siročad i napuštenu djecu.

Najbolja uspomena iz tog vremena mi je džepni format Evandjelja koje sam uvijek imao kod sebe. Vrlo rado sam ga čitao i pri tome osjećao čudesan mir...

Šest mjeseci kasnije naš nastariji brat kojemu su tada bile dvadesetičetiri godine, odveo nas je jednoj teti u Kindu u središnji dio Konga. Moja sestra Justine je ostala u Lubumbashi kod jedne druge tete. Od tada je nisam više video, ali se ponekad čujemo telefonom.

Te godine u Kindu su zbog rata bile jako teške. Škole su bile zatvorene. Provodili smo duge sate skrivajući se u poljima sklanjajući se od oružanih sukoba. Zdrastveni problemi su bili vrlo česti. Sasvim iznenada, jedne

noći, Bog je uzeo sebi mojeg brata Arsenea, dok je spavao pored mene.

Sumnja u Boga

Ponekad me netko upita jesu li me sve ove okolnosti navele na sumnju u Boga. Moram reći da me to pitanje iznenadi. Ustvari, sjećam se kako sam svih tih godina osjećao jaku Božju prisutnost. Teško mi je to objasniti, ali nisam se nikad osjećao usamljenim.

Svećenik je obično dolazio u selo kako bi slavio svetu misu. Dok smo živjeli skrivajući se u poljima, nismo mogli ići na misu. Upravo u tim okolnostima počeo sam osjećati koliko je važan odlazak na misu.

Hvala Bogu, sve se smirilo. Pet godina nakon prekida školovanja, 2003. godine, članovi naše obitelji došli su nam u posjet kako bi nas nagovorili na nastavak školovanja. Moj brat Patrick i ja ponovno smo

započeli ići u školu. Istovremeno smo radili u tvornici cigli kako bismo si mogli priuštiti školovanje.

Pohađao sam i vjeronauk te primio sakramente svete pričesti i potvrde. Jedna od lekcija koje sam naučio, a koje su mi najviše pomogle u vrijeme dok sam pohađao vjeronauk, bila je potreba za opraštanjem. To mi je pomoglo oprostiti ubojicama mojeg oca i ohrabriti ostale članove obitelji na taj čin.

Na dan pričesti rečeno nam je da budemo odjeveni u crveno, liturgijsku boju koja simbolizira Duha Svetog. Živjeli smo u teškom siromaštvu; kupovina nove odjeće u to vrijeme je bila nezamisliva. Stoga sam učinio najbolje što sam mogao. Među svojom odjećom pronašao sam crvenu trenirku i crvenu majicu s brojem dvanaest. Nisam htio propustiti pričest, zato sam se nastojao provući neopaženo,

sakrivajući se među svojim prijateljima. Ne znam što bi biskup o tome mislio, ali sigurno nije vidio broj na mojim leđima.

U međuvremenu, moj najstariji brat Emmanuel je okončao svoje studije u Kinshasi, nakon čega je poslan na rad u Bukavu. Ubrzo nakon toga, pozvao me k sebi, gdje sam 2016. godine stekao diplomu geologa.

Dominique

Nakon toga sam s Emmanuelom i njegovom obitelji preselio na istok, u Gomu. Otišao sam na testiranje na jedno od 100 mjesta u National School of Administration.

Izabran sam između jedanaest tisuća kandidata iz cijele zemlje. Spakirao sam se i otputovao u Kinshasu, više od 2000 kilometara daleko na zapad. Dvanaest mjeseci sam pohađao školu za javnog službenika u Ministarstvu rudarstva. Te godine imao sam sreću

upoznati Diminiquaea, liječnika koji je također pohađao tu istu školu za javne službenike. Jednom prilikom smo dugo razgovarali o religiji i to o različitim načinima molitve.

Razgovor je bio zanimljiv. Idućeg dana mi je dao kronicu te me podučio kako je koristiti.

Početak 2018. godine Dominique me pozvao u centar za fizički hendikepirane. Tada je mi prvi put pričao o Opusu Dei. Nakon toga pozvao me u Luango, gdje o duhovnom vodstvu za studente brinu svećenici Opusa Dei. Od prvog trenutka privukla me razdragana atmosfera, a ujedno sam shvatio kako mi se ukazala prilika za rast kroz ljudsku i duhovnu formaciju.

Od tog trenutka učenja sv. Josemarie mi pomažu u otkrivanju novih spoznaja. Mogućnost ostavarivanja svetosti u radu i svakodnevnom životu je za mene bila potpuna

novost. Vrlo rado sam prihvatio sva učenja koja se u Loangu tijekom formacije nude: meditacija, tečaj o katoličkoj doktrini, razgovori sa svećenicima, kontemplacija, itd..

Tijekom tih mjeseci moj život se jako promijenio. Štoviše, prisutnost Boga i sve što sam činio, i ono najmanje važno, poprimili su beskonačnu vrijednost koja je promijenila moj život.

Sada se u glavnom gradu moram srediti i početi raditi. Uz Božju pomoć uskoro ću se moći oženiti i stvoriti obitelj. Usprkos tragičnim događajima u mojem životu Božja prisutnost nikad nije izostala. Jasno vidim Njegovu ruku u ovim događajima.

.....

hr-hr/article/bjezeci-od-rata-susresti-
boga-prica-o-jeromeu/ (8.04.2025.)